

tat Autònoma de Barcelona i després a la Universitat de les Illes Balears. Era un home de fortes conviccions, vital, rigorós i que ajudava tothom.

Coneixedor de les illes Balears, es va dedicar a fer-les conèixer als altres des d'un punt de vista geogràfic. Era un personatge dual com a professor i persona. Va començar estudis de geologia i va acabar sent geògraf.

Era generós i molt exigent de fidelitats dels seus deixebles. De vegades no es va veure correspost i, per això, va tenir alguns enfrontaments. Tot i així, hi ha moltes persones (entre elles, el mateix Josep M. Panareda) que se sentiren ajudades per ell i que en guarden un bon record. En nom de tots ells se li adreça un record i un reconeixement agraït.

Resum del text llegit per Josep M. Panareda Clopés en el Ple del dia 15 d'octubre de 2012

Oriol Casassas i Simó

(1.9.1923 - 10.10.2012)

Oriol Casassas era metge pediatre, però també un resistent. Era, de fet, metge, resistent i poeta. Així queda definit.

Es va cuidar de conservar el que va quedar el 1939, després de la desfeta. Va ser militant del Front Universitari de Catalunya, evidentment clandestí. Li escau el que diu el recordatori que van repartir en l'acte de comiat: «Empelta les pereres, Dafnis: els teus descendents ja colliran la fruita», de Virgili. Mirava molt cap al futur, com si anés amb els llums llargs del cotxe. Era molt esperançat.

Havia nascut a Sabadell el dia 1 de setembre de 1923. A la família eren tres germans (tots tres membres de l'Institut d'Estudis Catalans). L'Enric, químic, va ser president de

l'IEC i en Lluís era geògraf. Els seus pares eren mestres d'una escola d'estil avançat i el seu avi era llibreter. Ell va ser «metge de nens», com li agradava de dir. Amb Joaquim Ramis van escriure un llibre que duia per títol, justament, *Metges de nens*.

Era membre de l'Institut d'Estudis Catalans des de 1985; pertanyia a la Secció de Ciències Biològiques, però hauria pogut formar part de la Secció Filològica, perquè la seva tasca en l'estudi del llenguatge i, especialment, en el llenguatge científicomèdic va ser de primer ordre. Va fer una tasca lexicogràfica transcendental; el seu diccionari de medicina era conegut com «el Casassas». «El Corachan» va ser el diccionari de la República, i el seu va ser el de la recuperació.

El 1994 va ingressar com a membre de l'Acadèmia de Medicina. De fet, l'última intervenció que féu va ser el passat 9 de juliol a l'Acadèmia de Medicina, en ocasió del Congrés de Metges i Biòlegs. Va ser un clar impulsor de les monografies mèdiques i també es va dedicar a la sociomedicina. Va ser president de la Societat Catalana de Biologia, de la Societat Catalana de Pediatria i del Congrés de Metges i Biòlegs de Catalunya.

També va ser col·laborador d'Enciclopèdia Catalana en temps durs. Temps durs són aquells que les generacions actuals ja no recorden perquè no els han viscut. Era un patriota català, com molt bé va dir Jordi Vila d'Abadal en l'acte de comiat, i no gaire amant de lluïments.

També va ser un excel·lent poeta; el 1972 va guanyar el Premi Salvat-Papasseit.

Era amic de la muntanya i la natura, de caràcter fort, no transigia en allò que creia just. Ha estat una persona exemplar.

Resum del text llegit per Jacint Corbella i Corbella en el Ple del dia 15 d'octubre de 2012